

derfor, at dette Forhold med fuldkommen Føie findes saaledes opstillet i Mindretallets Skrivelse, som fket er, og at det endelige Resultat saaledes ikke vil vise sig at være, som det er opført af Udvalgets Flertal i Betænkningen Sp. 775—76, hvor man faar Overskridelsen bragt op til omtrent 249,000 Rbd. Man har tidligere fra Nigsdagens Side givet en Bevilling paa et betydeligt Tillæg til Maskineriet, idet man forsaavidt er gaaet ind paa Ministeriets Opfattelse, at man maatte foretrække at faae et nyt og fortræffelig Maskineri fremfor, som man ved Theaterloven har forudsat, at benytte det gamle ved en Overslytning. Med Undtagelse af dette er der nu kun Spørgsmaal om paa Theaterbygningens Konto at medtage Halvdelen af det Beløb, som er nævnt i Begyndelsen af Betænkningen, nemlig 165,000 Rbd. eller, om man vil, 150,000 Rbd. Ganste vist skal jeg indrømme, at dette alligevel er et betydeligt Beløb, og det er en Selvsølge — man skal synes, at man maatte tro mig uden Forsikring —, at det har været mig i høi Grad pinligt at se dette Beløb være saa stærkt frem, og at jeg har gjort, hvad der stod i min Magt for at formindske det; thi at det ikke har været behageligt for mig, synes mig at maatte være indlysende. Men jeg tilstaar, at jeg havde troet, at man vilde have taget denne Sag noget anderledes her i Thinget, idet jeg holdt mig overbevist om, at ærede Medlemmer i andre Sager og paa anden Vis, i deres eget eller i det offentlige Liv, selv havde faaet en tydelig Erkjendelse af, hvor store Overskridelser der paa Grund af Lidsforholdene i Almindelighed kommer frem ved næsten alle større Foretagender i den Tid, hvorom der her er Spørgsmaal, og at de da heller ikke kunde være ube kendte med de seregne Vanskeligheder og uforudsete Uheld, som i flere Retninger havde fulgt dette Foretagende. Jeg tilstaar — og jeg har ogsaa tidligere fremhævet det — at jeg kunde søge et Slags Tilsvarende dertil i, hvad der omtrent samtidig dermed skete med Hensyn til en anden, ligesaa betydelig, ja endnu mere betydelig Overskridelse, der fandt Sted ved et Arbejde, som henhørte under en anden administrativ Myndighed, men hvor man uden videre af Hensyn til disse meget vanskelige og dyre Lider er gaaet ind paa at forhøje Bevillingen fra 800,000 Rbd. til 1 Million Rbd. eller dog ialtsald at bevilge et Tillæg paa omtrent 200,000 Rbd. Ingen vil vist kunne undre sig over, at jeg deri tror at finde et Tingspeg paa, at man ikke er aldeles uimodtagelig for Indtrykket af disse forskellige Momenter. Og naar jeg nu ser paa selve den Sag, der foreligger her idag, saa finder jeg netop en Udtalelse, som kunde give Grund til at antage, at en anden Betragtningssaaende vilde gjøre sig gjældende. Jeg sigter til den Udtalelse, som findes i Betænkningen angaaende en Udgift, paa hvilken Udenrigsministeriet søger Efterbevilling, efterat den uden Gjæmmel har været afholdt.

Naar Udvalget der har fundet sig foranlediget til at gaa ind paa Efterbevillingen, fordi — som det hedder — „Ministeriet har været sig bevidst det Ansvar, som det vilde paadrage sig saavel ved at beslutt e som ved at undlade Udsendelsen“, og fordi „det nu endelig viser sig, at Gesandtstabet vil kunne faae Betydning for Ordningen af et andet Spørgsmaal, der er af direkte Interesse for Statskassen“, saa tilstaar jeg, at jeg havde troet, at jeg fra min Side kunde have gjort begge disse Grunde gjældende. Det kan ikke betvivles — ialtsald ikke, naar jeg udtrykkelig udtaler det — at jeg sandelig har været mig fuldt bevidst det Ansvar, der vilde følge af Overskridelsen, men sandelig ligesaa fuldt bevidst det store Ansvar, der vilde være fulgt af at undlade den og at fremkalde de deraf resulterende Følger. Ansvaaret derfor har jeg været mig saa fuldt bevidst som Nogen og ogsaa som min ærede Kollega. Naar det er sagt, at den omhandlede Sendelse vilde kunne have en direkte Interesse for Statskassen, saa forekommer det mig, at det ikke havde været saa besynderligt, om man havde tænkt sig, at Theatrets Tilbebringelse og Fuldførelse i en saadan Stand, at det nu er i fuld Gang, og at man kan overse, hvorledes dets Stilling er og kan antages at ville blive, ogsaa er af direkte Interesse for Statskassen. Jeg synes ogsaa, at man ganste nylig har paa en tydelig Maade vist, hvorledes man mente, at Statskassen kunde have Fordel deraf, idet man ved 2den Behandling af Finantsloven, netop af Hensyn til det nye Theater, har troet det tilstrækkelig begrundet at tage en Bestemmelse, hvorefter Theatret selv ikke blot skal betale hele sin nuværende Gjæld i Anledning af Bygningen, men ogsaa sin Gjæld for den Bygning, der for længe siden er nedreven, og endda finde sig i, at Statens Tilskud nedsættes fra 100,000 Kr. til 40,000 Kr. Det synes man dog at have haft Diet tilstrækkelig opladt for, at den Omstændighed, at Theatret er kommet frem, og at der spilles paa det, har direkte Interesse for Statskassen. Jeg skal dermed slutte disse Bemærkninger. Efter den Stilling, som Udvalget — baade dets Flertal og dets Mindretal — har indtaget, kan der jo ikke være nogen Tvivl om, at Resultatet vil — foreløbig i alt Fald — blive, at den Post, hvorom der her er Tale, negtes. Jeg vil i høi Grad beklage dette. Jeg beklager det dog ikke alene, og væsentlig af Hensyn til mig selv personlig, endstjøndt jeg tror at have fuld Føie til at besvære mig over Bestaaenheden og Karakteren af den Opposition, som i saa Henseende er bleven reist, men jeg har den fulde Overbevisning, at det vil komme til at ses og erkjendes, at jeg i fuld Maade har gjort min Pligt under Udførelsen af det Høerr, som har været mig overdraget, og som har været forbundet med overordentlig betydelige og for en stor Del uforudsæelige Vanskeligheder, og jeg tør